

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 7. De suscipientibus Baptismum,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

potest ex dicitur in prioribus partibus c.) peccare mortaliter: ut si pater traderet suum infantem alicui tali baptizandum: Quo casu infans quidem reciperet gratiam, quia non poneret obicem, non item adultus, nisi ignorantia inuincibilis eum excusaret, quia peccans mortaliter, poneret obicem eidem gratiæ. Ratio autem huius aperta est, quia ex Apostolo ad Romanos 1. Digni sunt morte, non tantum qui mala faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus: ut maxime censentur qui eis cooperantur

48. Septimum est, quod ex Nauar. in Enchir. cap. 22. nu. 7. habet Henríquez in citato cap. 29. §. 3. & plenius tradit Suarez disput. 31. sect. quinta, eum qui ministraturus est baptismum teneri scire necessaria, & applicare debite: nempe materiam & formam coniungendo morali saltem coniunctione, habendoque intentionem requisitam; & adhibendo ritus Ecclesiæ, quando baptismus solemniter dari potest: atque cauendo ne baptismum vngat veteri chrismate, & ne baptismum conferat ei, quem nouit fuisse ante baptizatum (quo casu irregularis fieret,) aut ei quem scit indigne accedere: siue quia non est bene instructus, siue quia perseverare vult in aliquo mortali peccato: siue quia rediturus est ad suos infideles cum probabili periculo peruersionis: siue quia metu coactus baptismum petit: siue quia parentes infideles, sub quorum cura adhuc manet, nolunt consentire ut baptizetur. Contra vero curandum est diligenter Parocho, ne quis in sua parochia decedat absque sacramento baptismi, alioqui enim esset in notabili culpa, tanquam negligens in negotio magno momenti ad suum officium spectante: ideoque mortaliter peccaret, iuxta Nauar. in Enchir. cap. 22. num. 5. versu 3.

49. Vltimum est: Validum quidem esse baptismum, si vnus minister plures simul baptizet, omnes simul abluendo per aquæ infusionem, vel asperisionem, cum hac verborum forma, Ego vos baptizo, &c.] ex D. Thom. 3. par. quæst. 66. art. 5. ad 4. Non licere tamen absque graui necessitate, aut alia iusta de causa (qualis occurrere potest apud infideles tempore pestis, vel belli, vel naufragii, cum periculum esset in mora) recedere à consueto more Ecclesiæ: secundum quem vnus vnus tantum non plures baptizat simul. In eo enim peccatum committitur, non leue, recedendo in re graui à communiter recepta, & laudabili Ecclesiæ consuetudine: quod mortale esse dici potest, saltem si fiat ex contemptu, vel ex præsumptione, vel cum notabilis scandali periculo.

Alias autem non nisi veniale esse tenendum videtur, ut cum Soto tenet Greg. à Valen. disput. 4. quæst. 3. sub initium puncti secundi.

Nota obiter ex D. Th. loco cit. legitimam esse formam, qua dicitur, Ego vos baptizo, &c.] quia vos tantumdem valet, ac te, & te. Non autem eam qua plures vnus & eundem baptizantes dicunt, Nos baptizamus te, quia Nos non valet idem, ac ego & ego, sed idem ac ego, & tu. Si autem vnus vnus baptizaret dicendo honorifice, Nos te baptizamus, valeret baptismus, quia idem erit, ac si diceret Ego te baptizo.

CAPVT VII.

De suscipientibus Baptismum.

SUMMARIUM.

50. Participes baptismi possunt esse omnes homines predicti vite etiam infantes.
51. Sicuti baptismus in se vnus est specie infima, ita vnus hominis vnus numero tantum esse potest, nec iterari.
52. Peccatum grauiusimum committitur iteratione baptismi.
53. De eo quod agendum est, cum dubitatur de aliquo an sit baptizatus.
54. Non licet pro arbitrio baptismum conferre sub conditione. Si non es baptizatus, &c.

50. BAPTISMI participes esse posse omnes homines cuiuscumque vel sexus, vel conditionis, vel ætatis sint dum-

modo hanc vitam viuunt, ex eo patet: quod in Christo spiritaliter regenerari possunt quotquot in Adamo per naturalem generationem contrahendo peccatum originale, mortui sunt. Nam sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Christo omnes viuificantur, ex priori ad Corinth. 15. Quam viuificationem non contingere absque latacro regenerationis, aut eius voto, decernitur in Concil. Trid. sess. 6. cap. 4. per illud Ioan. 3. Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum celorum. Vide antedicta in cap. 2.

Quod autem hoc de infantibus diuersi hæretici negant, bene refutat Greg. à Valen. in cit. quæst. puncto primo, Bellarm. tomo 2. controuers. lib. de baptismo cap. 8. Suarez tomo 3. disput. 25. sect. 1. Qua in re immorari non est nostri instituti: cui sufficit scire id esse fide tenendum, tanquam definitum ab Ecclesia, ut constat ex cap. Placuit, 2. De consecr. dist. 4. & ex cap. Maiores, de baptismo, & ex cap. 1. §. Sacramentum, De summa Trinit. sub finem, & ex Concil. Trident. sess. 7. de baptismo can. 23. Cataphrygarum vero insanum errorem, qui mortuos baptizabant, Alphonsus à Castro aduersus hæreses, verbo Baptismus, hæresi 3. bene refutat, ex eo, quod in hac solum vita, deur tempus acquirendi æternam salutem per media diuinitus instituta, quia post illam vbi cecidit lignum, ibi erit, Ecclesiasticæ c. 11.

Iam sicut idem Baptismus, quo capaces esse omnes homines dicimus, vnus est specie infima, ex communi sententia Theologorum, prout Suarez testatur in disput. 22. sect. prima: ita etiam vnus tantum numero esse potest vnus numero hominis, ita ut iterari nequeat. Id quod Suarez in sequenti sess. 2. latius tractat cum D. Tho. 3. quæst. 66. art. 9. Sed ad nostrum institutum sufficit monere id esse de fide ex Concilio Florent. in instruct. Armenorum: vbi statuitur Baptismus, Confirmationem, & Ordinem, quæ characterem imprimunt in anima indelebilem, non iterari in eadem persona. Et ex Concil. Trident. sess. 7. de Baptismo cum anathemati subiicitur is, qui dixerit verum & rite collatum baptismum, iterandum esse illi, qui apud infideles Christi fidem negauerit, cum ad poenitentiam conuertitur. Accedit cap. Non licet 2. cum aliquot sequentibus. De consecr. distinct. 4. Adde & illud ad Ephes. 4. Vnus Dominus, vna Fides, vnum Baptisma.

Peccatum autem esse suo genere grauiusimum baptismi iterationem, tam ex parte dantis, quam ex parte illum recipientis voluntarie, habetur tum ex cap. Rebaptizare, in ead. distinct. 4. vbi dicitur esse immanissimum scelus: tum ex poena qua panitur, mortis nimirum, iure ciuili ex lege 2. c. Ne sanctum Baptisma reiteretur: & ex graui poenitentia iure Canonico imposita septem, ac plurium annorum. De consecr. dist. 4. cap. Qui bis & cap. Eos quos: tum demum ex eo quod sacramentum in magnam iniuriam eiusdem applicet subiecto incapaci, Adde & in iniuriam Christi: quia cum per baptismum commoriamur: & consociamur Christo, qui semel tantum mortuus, sepultusque est, ille qui baptismum iterat, significat Christum esse denuo mortui, & sepultura obnoxium: rursum sibimetipsi, iuxta Apostolum ad Hebræos cap. 6. Crucifigens Filium Dei, prout tangitur in citato cap. Qui bis. Hoc autem locum habet, quando constat aut ex vehemēti præsumptione est verosimile aliquem esse baptizatum: ut cum ibi natus est, vbi Baptismus non solet differri ultra octauum diem. Quo casu non modo non licet baptizare absolute, sed neque sub conditione, ut bene probat Suarez disput. 31. sect. 6. sub initium: quia cum iam constat sufficienter quid sit factum, nihil interest addere conditionem ad vitandam irreuerentiam que committitur baptismi iteratione.

Addit idem author, quod habetur ex cap. Paruos, & aliquot sequentibus, in citata distinct. one 4. id ipsum non procedere in casu dubio, id est, quando sunt quidem aliqua indicia ad suspicandum aliquod de necessariis ad validitatem baptismi esse omisium: aut eum qui offertur esse iam baptizatum (quos duos dubii modos plenius expl. cit. Suarez disput. 22. sect. 2. versu finem) non tamen sufficientiam ad ferendum absolutum, definitumque iudicium: tunc enim periculum perditionis æternæ in homine, exigit ut baptismus ei conferatur neque impedit iniuria sacramenti, quoniam ad tollendū illius periculum

2 iure in cap. 2. De baptismo, prouisum est, ut tunc sub conditione contrahatur his verbis. Si baptizatus es, ego te baptizo in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Iam si ex loco & circumstantijs valde probabiliter quis præsumeretur non esse baptizatus: ut quia natus est inter Infideles, ubi nullus omnino est baptismi vsus, vtendum videretur forma absoluta.

Aduerte autem ex Soto in 4. distinct. 3. quæst. 2. nica. arr. nono §. Quartum argumentum: adhibendam esse moralem diligentiam ad tollendum dubium, antequam sub propofita conditionali forma baptismus detur. Ratio est, quia temere alioqui & contra sacramenti reuerentiam ageretur: itaut peruersa sit & damnabilis, vt idem habet, quorundam Parochorum contraria consuetudo: & multo magis ea, qua illum, quem constat iam domi baptizatum esse, iterum in Ecclesia baptizant sub conditione. In quo casu ipsi cæremontias tantum, & ritus baptismi debent supplere, atque ea quæ baptismi substantialia sunt omittunt. Quibus peccatis tanquam cooperatores, obnoxij sunt quoque parentes, qui vel suos infantes, nulla urgente sufficienti necessitate domi baptizari permittunt: vel licet baptizatos iterum baptizandos, sub conditione offerunt Parochis.

CAPVT VII.

De præcepto suscipiendi Baptismum.

SUMMARIUM.

- 55 Datum est à Christo præceptum de baptismi susceptione, obligans quidem omnes, sed alia ratione paruulos quam adultos.
- 56 Obligat ad suscipiendum baptismum statim ac digne & commode fieri potest.
- 57 Excusatio dilationis non datur in periculo mortis: extra illud esse potest iusta de causa: & de ea, qua est mortis naturalis.
- 58 De ea que est mortis violenta, inferenda sue baptizanti, siue baptizando.
- 59 Excusatio dilationis baptismi ob impedimentum illatum: & quod non detur Ecclesiasticum præceptum de susceptione baptismi.

Idem est omnes homines esse capaces susceptionis baptismi: iam docendum est num, & quomodo ad eam illi obligentur. De qua re præclare Suarez disput. 31. in tribus primis sectionibus. Et quamuis ea nostri instituti sit maxime propria, tamen, quia in nostro hoc orbe vix alij quam infantes baptizantur, contenti erimus ea, quæ ille plenius tractat paucis attingere.

Primum est: A Christo impostum esse hominibus præceptum suscipiendi aquæ baptismum. Hunc enim ipse instituit tanquam medium ad salutem necessarium, prout constat ex verbis ipsius: Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei, Ioan. 3. Vide ancelit. in cap. 2. Omnia vero media necessaria ad salutem, quatenus sunt in nostra potestate, & arbitrio, cadunt sub præceptum: cum æternæ salutis consecutio tribuatur præcepta obseruanti: dicente domino Matthæi 19. Si vis ad vitam ingredi serua mandata.

Secundum est: tale præceptum obligare omnes homines, licet & præceptum fidei: quia vt Christiana fides, sic illius professio, que fit per baptismi susceptionem, necessaria est omnibus, ad ingressum in Ecclesiam, extra quam non est salus.

Tertium est: id ipsum præceptum non pertinere directe ad paruulos ante usum rationis, liberique arbitrij; quia pro eorum non sunt capaces præcepti: pertinere autem indirecte hoc nomine: quod cum illius materia sit ipsi communis cum adultis: ad eos quoque extendatur obligatio, eo modo quo potest: qui non est alius, quam is quo sunt libera voluntatis capaces: vnde quia non aliam voluntatem tunc habent, quam paternam, nec etiam aliam obligationem habent ad susceptionem baptismi, quam quod parentum, vt baptizentur, curare obligentur tanquam ij, qui filijs indigentibus debent ex lege charitatis, & pietatis subuenire: quæ ad animæ salutem spectant.

Valerij Par. III. Tom. 3.

Quartum est, quod in eueniunt. Suarez susceptrat, tale præceptum obligare hominem, vt quamprimum, mor. l. r. loquendo, digne & commode potest, baptismum recipiat, vel saltem multo tempore non differat. Ratio est, quia nullam datur vitæ tempus, in quo adultus non laboret magna necessitate ingrediendi Ecclesiam, in qua membrum Christi factum, particeps sit celestis influxus ipsius tanquam capitis: ac sacramentorum, fructusque sacrificij Misse: atque obedientiæ Prælati Ecclesiasticis debita capax redditus, possit vitam spiritalem agere, æternæ salutis meritariam. Quod cum necessarium sit homini in tota vita, consequens est tempus obligationis suscipiendi baptismum, illi pariter in tota vita adesse. Ad quod facit quod Christus, qui voluit suos fideles in hac vita congregare in vna visibili Republica, que est Ecclesia Catholica, communicantes in vna fide, sub vno capite, & in eorundem sacramentorum vsu, atque fructu: voluerit etiam ad illam patere ingressum per baptismum: quo tanquam ritu publico, & solemniter exteriori demonstraretur interior fides, qua efficiuntur eiusdem Ecclesiæ membra, cuius ipse caput est.

Cumque hæc ita sint, sicut ille qui vult ingredi religionem tenetur ad eam statim (mor. l. r. loquendo) ingrediendam, quia ex vi talis voti, totum vitæ suæ tempus habet consecratum illi statui: ita omnes homines per præceptum, de quo agimus, obligantur ad religionem Christianam suscipiendam statim: seu quamprimum digne, & commode fieri potest. Dico autem digne, quia adultus prius est in fide instruendus, & cæteris debitis dispositionibus, de quibus postea, præparandus quam baptizandus: quandoquidem iure naturali sancta sancte sunt obeunda. Vnde id ipsum præceptum obligans ad baptismum quamprimum suscipiendum, consequenter obligat ad non negligendas, nec nimium differendas ad id requisitas dispositiones. Dico etiam commode, id est, oblata opportunitate, & remotis incommodis: ad indicandum dari posse aliquas causas excusantes ab obseruatione talis præcepti. De quibus agit ipse Suarez in antememorata disput. 31. sect. 3. attingens hæc documenta.

Primum est: tales causas complures, ac varias esse posse. Nam secluso mortis periculo (in quo spiritualis necessitas baptismi est extrema, tanquam ea, cui subueniendi conuincimus, ea non datur) ad differendum baptismum, non est necesse causam adesse grauissimam, sed sufficit grauem, & rationabilem, prout vir prudens iudicauerit. Non enim talis dilatio perinde rationem habet omissionis extra necessitatem extremam; ac in extrema necessitate. In hac enim adesse periculum probabile numquam implendi propofitum præceptum; & extra eandem ipsam abest. In moralibus autem exponere se probabili periculo non faciendi quod præcipitur, perinde censetur peccatum, ac non facere illud: quandoquidem, vt Ecclesiastici tertio dicitur, qui amat periculum peribit in illo.

Secundum documentum est: mortis naturalis periculum, sufficientem causam esse ad excusandum obligationem præcepti de baptismum, quandoquidem nec sua nec alia mortis licet cooperari. Verumtamen loquendo moraliter, vix accidere potest, vt ob eiusmodi periculum, omittendus sit baptismus: quoniam ex vna parte, extrema necessitas spiritualis urget illius susceptionem: & ex altera parte, non est difficile prædictum periculum cauere: diligentia sollicitè adhibita ad vitandum omne corporis damnum: vt si baptismus asperione fiat, & in modica aquæ quantitate, ad baptismum sufficienti: atque fiat in ea parte corporis, in qua minus nocere possit: sique opus fuerit, aqua ipsa modico calore temperetur, & statim post asperionem detergatur. Quæ si obseruentur, vt facile fieri potest, vix moraliter loquendo fingi potest quo modo ex baptismum augeatur mortis periculum, aut vitæ desperatio.

Tertium documentum est: Si baptizandus sit infans, cui in ster mortis naturalis periculum: non esse prætermittendum illius baptismum ob timorem violentæ mortis, hoc est, eo quod ab alio occidatur ea de causa. Ratio est: quia licet tunc mortis corporalis periculum augeatur ex baptismum; id tamen merito permittitur ad vitandum æternæ mortis periculum. Nec datur occasio mortis, sed ab alio per prauam

NAL
SIS
P. 11.